

## SỰ SỐNG LẠI CỦA THÂN THỂ

**Kinh Thánh:** 1 Cô-rinh-tô 15:35–49

“[35](#) Nhưng có kẻ sẽ nói rằng: Người chết sống lại thể nào, lấy xác nào mà trở lại? [36](#) Hỡi kẻ dại kia, vật gì người gieo, nếu không chết đi trước đã, thì không sống lại được. [37](#) Còn như vật người gieo, ấy không phải là chính hình thể sẽ sanh ra, chẳng qua là một cái hạt, như hạt lúa mì hay là hạt giống nào khác. [38](#) Đức Chúa Trời cho nó hình thể tùy ý Ngài lấy làm tốt, mỗi một hạt giống, cho một hình thể riêng. [39](#) Mọi xác thịt chẳng phải là đồng một xác thịt; nhưng xác thịt loài người khác, xác thịt loài thú khác, loài chim khác, loài cá khác. [40](#) Lại cũng có hình thể thuộc về trời, hình thể thuộc về đất, nhưng vinh quang của hình thể thuộc về trời với vinh quang của hình thể thuộc về đất thì khác nhau. [41](#) Vinh quang của mặt trời khác, vinh quang của mặt trăng khác, vinh quang của ngôi sao khác; vinh quang của ngôi sao này với vinh quang của ngôi sao kia cũng khác. [42](#) Sự sống lại của kẻ chết cũng như vậy. Thân thể đã gieo ra là hay hư nát, mà sống lại là không hay hư nát; [43](#) đã gieo ra là nhục, mà sống lại là vinh; đã gieo ra là yếu, mà sống lại là mạnh; [44](#) đã gieo ra là thể huyết khí, mà sống lại là thể thiêng liêng. Nếu đã có thể huyết khí, thì cũng có thể thiêng liêng; [45](#) ấy vậy, có lời chép rằng: Người thứ nhứt là A-đam đã nên linh hồn sống. A-đam sau hết là thân ban sự sống. [46](#) Nhưng chẳng phải thể thiêng liêng đến trước, ấy là thể huyết khí; rồi thể thiêng liêng đến sau. [47](#) Người thứ nhứt bởi đất mà ra, là thuộc về đất, người thứ hai bởi trời mà ra. [48](#) Người thuộc về đất thể nào, thì những kẻ thuộc về đất cũng thể ấy; người thuộc về trời thể nào, thì những kẻ thuộc về trời cũng thể ấy. [49](#) Như chúng ta đã mang ảnh tượng của người thuộc về đất, thì chúng ta cũng sẽ mang ảnh tượng của người thuộc về trời.”

**Gợi ý bài học** Sau khi chứng minh sự phục sinh của Chúa Giê-xu là một sự kiện lịch sử và là nền tảng của đức tin Cơ Đốc, sứ đồ Phao-lô tiếp tục trả lời một câu hỏi rất thực tế mà các tín hữu Cô-rinh-tô đang thắc mắc: "Người chết sống lại thể nào, lấy xác nào mà trở lại?" (c.35) Đối với người Hy Lạp thời bấy giờ, đây là điều khó chấp nhận. Họ chịu ảnh hưởng của triết học Hy Lạp, cho rằng thân thể là nhà tù của linh hồn; chết là sự giải thoát linh hồn khỏi thân xác. Vì vậy, ý tưởng thân thể sẽ sống lại là điều họ không mong muốn, thậm chí xem là vô lý.

Phao-lô trả lời bằng một hình ảnh rất gần gũi trong thiên nhiên. Ông nói: "Hỡi kẻ dại kia, vật gì người gieo, nếu không chết đi trước đã, thì không sống lại được." (c.36). Một hạt giống khi được gieo xuống đất dường như bị chôn vùi và chết đi. Nhưng chính từ đó, một sự sống mới xuất hiện. Điều quan trọng là hạt giống và cây sau này vẫn liên hệ với nhau. Nhưng hình dạng của chúng hoàn toàn khác nhau. Phao-lô muốn nói rằng thân thể phục sinh cũng như vậy. Thân thể hiện nay được gieo xuống trong sự chết, nhưng Đức Chúa Trời sẽ ban cho chúng ta một thân thể

hoàn toàn mới theo ý muốn Ngài. Như vậy, sự phục sinh vừa có **tính liên tục** (vẫn chính là con người đó), vừa có **sự biến đổi vinh hiển** (một thân thể hoàn toàn mới).

Từ câu 39 đến 41, Phao-lô chỉ ra rằng trong công trình sáng tạo của Đức Chúa Trời. Con người có một loại thân thể. Thú vật có một loại thân thể. Chim có một loại thân thể. Cá có một loại thân thể. Tương tự Mặt trời có sự vinh quang riêng. Mặt trăng có sự vinh quang riêng. Các ngôi sao cũng có sự vinh quang khác nhau. Điều đó cho thấy Đức Chúa Trời luôn ban cho mỗi tạo vật một thân thể phù hợp với mục đích Ngài định. Cũng vậy, thân thể phục sinh sẽ là thân thể thích hợp để sống trong Vương quốc đời đời của Đức Chúa Trời, vượt xa mọi thân thể hiện nay.

Phao-lô đưa ra bốn sự đối lập đó là Gieo ra là hay hư nát → sống lại là không hư nát. Gieo ra là nhục → sống lại là vinh hiển. Gieo ra là yếu → sống lại là mạnh. Gieo ra là thể khí huyết → sống lại là thiêng liêng. Ngày nay, thân thể chúng ta già yếu, bệnh tật, chịu ảnh hưởng của tội lỗi, và cuối cùng sẽ chết. Nhưng thân thể phục sinh sẽ không còn hư nát, không còn bệnh tật, không còn sự chết, đầy đầy vinh quang và quyền năng của Đức Chúa Trời. Đó không phải là một thân thể không có thật, nhưng là một thân thể thật được biến đổi và được Thánh Linh làm cho sống động. Chính Chúa Giê-xu sau khi phục sinh là hình mẫu cho thân thể ấy. Ngài có thể ăn uống, có thể được các môn đồ chạm đến, nhưng cũng mang một thân thể vinh hiển vượt lên trên những giới hạn của thân thể hiện tại.

Phao-lô tiếp tục giải thích bằng cách so sánh hai con người đại diện.

**A-đam thứ nhất:** A-đam được tạo nên từ bụi đất đã nên linh hồn sống. Ông là nguồn gốc của toàn thể nhân loại. Vì A-đam phạm tội nên sự chết bước vào thế gian, mọi người đều mang bản tính hay hư nát.

**A-đam sau cùng là Chúa Giê-xu Christ:** Khác với A-đam, Chúa Giê-xu không chỉ nhận sự sống nhưng chính Ngài là thần ban sự sống. Ngài là Đấng khiến người chết sống lại. Ngày nay chúng ta mang hình ảnh của A-đam sinh ra trong thân thể thuộc về đất, chịu sự già yếu, bệnh tật, và sự chết. Nhưng đến ngày Chúa trở lại, những người thuộc về Ngài sẽ mang hình ảnh của Đấng Christ. "Như chúng ta đã mang ảnh tượng của người thuộc về đất, thì chúng ta cũng sẽ mang ảnh tượng của người thuộc về trời." (c.49) Đó là lời hứa chắc chắn dành cho mọi người tin Chúa.

**Kết luận:** Sự phục sinh không phải là việc nhận lại thân thể cũ với những giới hạn hiện nay. Đức Chúa Trời sẽ biến đổi thân thể hay hư nát này thành một thân thể không hề hư nát, đầy vinh hiển, đầy quyền năng, và thích hợp để sống đời đời với Ngài. Vì vậy, dù hôm nay chúng ta vẫn đang đối diện với bệnh tật, tuổi già, đau đớn, sự yếu đuối của thân xác, chúng ta không tuyệt vọng. Giống như hạt giống phải được gieo xuống đất để nảy sinh sự sống mới, thân thể hiện nay chỉ là bước khởi đầu. Đến ngày Chúa Giê-xu trở lại, Ngài sẽ biến đổi chúng ta để mang lấy hình ảnh của Đấng từ trời. Đó là niềm hy vọng lớn lao của mọi người thuộc về Đấng Christ. Vì thế, hãy giữ vững đức tin, đừng nản lòng trước những giới hạn của thân xác hiện tại, nhưng

luôn hướng lòng về ngày chúng ta sẽ được mặc lấy thân thể vinh hiển và sống đời đời với Chúa.

**Câu hỏi áp dụng bài học:**

1. Ngày hôm nay, có điều gì khiến bạn nản lòng về bệnh tật, tuổi tác, sự yếu đuối, đau khổ... Lời hứa về thân thể phục sinh vinh hiển giúp bạn nhìn những điều đó như thế nào?
2. Bạn đang sống với tâm thế của "A-đam thuộc về đất" hay của "Đấng Christ thuộc về trời"? Có điều gì cần thay đổi để bày tỏ mình là người thuộc về Đấng Christ?
3. Nếu thật sự tin rằng một ngày kia Chúa sẽ ban cho bạn một thân thể vinh hiển và đời sống đời đời, hôm nay bạn sẽ sống, phục vụ và đối diện ngày mới như thế nào?